Johannes de Sancto Geminiano: Liber de exemplis ac similitudinibus rerum. Ed: Sebastian Brant
[Basel]: Johann Froben and Johann Petri de Langendorff, 25 Jan. 1499 Seite 378

ꝑtina nō est nisi mediāte aīa stolā imortalitatꝭ idueret. Tertia ē vt deꝰ suū vniuersum ꝑficeret. Cū eñ sit q̄dā creatura pure corꝑalis sīc creatura sensibil̄: q̄dā pure spiritual̄ vt angelꝰ. oportuit ad h̄ vt dei vniūsuz cōpleret̄ ꝙ alia fieret creatura q̄ carne ⁊ spū esset cōposita sīc ē homo: Deut. xxxij Dei ꝑfecta sunt oꝑa. Quarto hȝ aīa corpus velut exēplar q̄ddā ex q̄ hō in sui regimine īformat̄ ⁊ regulat̄. Nā ipa dispositio corꝑis atꝗ mēbroꝝ figura patēter ondūt hoī q̄lit̄ mēbra eadē ab aīa sunt regenda. Cur eñ ligua ē inferiꝰ lata ⁊ supiꝰ acuta nisi vt ondat̄ ad euacuādū ⁊ vulnerādū corꝰ esse facil̄ ⁊ parata. Et q̄d etiā ē in hūido. i. in saliua posita nisi ad loq̄ndū monstraret̄ esse labil̄ ⁊ lubrica. Sȝ q̄re ē infra dentes ⁊ labia īclusa nisi vt esse noscat̄ diligēter custodiēda: iux̄ illō Mich. vij. Diligēt̄ custodi claustra oris ⁊c̄. Idē q̄ȝ ō mēbris ceterꝭ pariter ē estimādū. Ex ipīs mēbroꝝ igit̄ figuris ⁊ dispositionibꝰ etiā physonomi iudicāt ad q̄s bonos vel malos mores aīa īclinet̄. In diuersis q̄ȝ corꝑis mēbris naturales reꝑiunt̄ v̄tutes spūales: v̄tutes aīe ꝑ quādā silitudinē designātes. Accidūt ⁊ varij morbi in diuersis ꝑtibꝰ corꝑis q̄ diuersis aīe vitijs plurimū assimilant̄. Nihilꝯ reꝑit̄ in corꝑe hūano q̄ō vel vacuuz sit ab officio: vel vacans ab exemplo. Et idcirco post exēpla īducta in libris p̄cedētibꝰ ⁊ irrationabiliū aīaliū varijs sp̄ebꝰ: Cōseq̄nt̄ est nr̄m ꝓpositū in h̄ sexto huiꝰ oꝑis libro de corꝑe hūano ⁊ ꝑtibꝰ ⁊ accidētibꝰ eiꝰ moralia exēpla inducere. Interdū siq̄dē ītroducent̄ exēpla de his ex q̄bus corpꝰ hūanū naturalit̄ generat̄ siue efficient̄: vt sunt mascul' ⁊ femīa q̄ꝝ femīa generationē efficiat materiā mistrādo: siue materialit̄ vt sunt q̄ttuor elementa. Nūꝗ v̄o inducent̄ exēpla de ꝑtibꝰ ex q̄bus corpꝰ integrat̄: videlicet de interioribꝰ ⁊ de exterioribꝰ membris. Interdū q̄ȝ de his ex q̄bus corpꝰ cōplexionat̄: vt sunt q̄ttuor humores. Aliq̄n aūt de his ex q̄bꝰ ipa cōplexio corꝑis variat̄: vt sunt etates tꝑis ipiꝰ vite hūane. Nōnunꝗ v̄o de his ex q̄bus statꝰ hoīs nobilitari vel ignobilitari videt̄: vt sunt ꝯditiones fuitutꝭ ⁊ dominij. Nūꝗ v̄o de his ex q̄bꝰ vita corꝑis restaurat̄ ⁊ cōseruat̄: vt sunt cibꝰ ⁊ potꝰ ⁊ somnus ⁊ silīa. Et de his q̄ȝ introducent̄ exēpla ex q̄bus ipm corpꝰ humanū corrūpit̄ ⁊ vastatur: vt de morbis ⁊ doloribꝰ varijs ⁊ etiā de morte. Ceterum materie singule q̄bus hec adaptātur exēpla sm ordinē in suꝑioribꝰ habitū singillatim ꝑ capl̄a varia sb alphabeti l̄ris distinguent̄ ad honorē. s. illiꝰ ⁊ gl̄iaz q̄ formauit hoīez de limo terre: ⁊ īspirauit in faciē eiꝰ spiraculū vite q̄ ē triñꝰ ⁊ vnꝰ deꝰ in secl̄a bn̄dictus. Amē.

Explicit ꝓlogus libri sexti.

Incipit liber sextus. Capl̄m: I

ACcidia assimilat̄ melācolie. Est eñ sm Auic̄. lib. iij. q̄dam spēs melancolie plurimū eueniēs ī februario q̄ q̄ttuor mala accidētia causat in hoīe. Primū ē q̄r facit eū solitariū. Facit eñ vt hō patiēs eā diligat fugere ab oībꝰ hoībꝰ viuis: ⁊ cupiat appropinq̄re mortuis ⁊ sepulchris. Vñ tal' ō nocte vadit ⁊ de die se abscōdit q̄ō solū facit: q̄r diligit solitudinē ⁊ elōgationem ab hoībꝰ. Sil̄r accidia fac̄ fugere ab hoībꝰ viuis. i. ab hoībꝰ sollicitꝭ ⁊ oꝑosis ⁊ approꝑīq̄re mortuis. i. desidiosis ⁊ ociosis q̄ sunt tāꝗ mortui ⁊ nihil oꝑant̄ boni. Itē accidiosus hō de nocte vadit. i. tꝑe q̄etꝭ ē sollicitꝰ ⁊ inq̄etꝰ: sȝ in die. i. in tꝑe oꝑandi ē occultꝰ ⁊ somnolētꝰ. Nā tꝑe q̄etꝭ inq̄etat̄ mēte ⁊ temꝑe oꝑis pigrescit corꝑe: Job. xvij. Noctē v̄tert̄ in dic̄. Cōpetūt etiā h̄ generalit̄ pctōribꝰ ⁊ mal̄: q̄r malꝰ hō fugit viuos ⁊ iustos deo viuētes: ⁊ q̄rit mortuos ī peccatꝭ. i. iniq̄s tāꝗ sil̄es sibi: Eccl̄. xiij. Ois caro ad sil'e sibi ꝯiū. ⁊ oīs hō sī. sui so. Diligūt etiā sepulchra vbi sunt cadauera fetida. i. oꝑa carnis corrupta. Itē odit pctōr diē ⁊ diligit noctē: q̄r oīs q̄ male agit odit lucē: Joh. iij. Dilexert̄ hoīes ma. te. q̄ꝝ lu.

Scd̄o melācolia p̄dicta fac̄ hoīez inq̄etū q̄r. s. patiēs eā nō q̄escit in vno loco plusꝗ vna hora: imo nō cessat discurrere ⁊ āmbulare in cessiōe diu̇sa īgrās q̄ vadat. Sil̄r accidiosus hō ꝓpt̄ tristiciā agg̃uātē animū eiꝰ in oī loco cito attediat̄. Et iō stati cupit locū mutare sperās hr̄e ex mutatiōe loci subleuationē tedij. ⁊ iō efficit̄ gyrouagꝰ. s. silit̄

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-ii-737/0378
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG